

at det ærede Medlem vilde forsøge paa at opstille noget, der kunde ligne et Forsvar for de mindre vel overvejede Ytringer, han har fremsat. Det er for det første Spørgsmaalet om de ekstraordinære Retter. Der var i Lovforslaget fra 1901 ikke givet Regeringen nogen almindelig Adgang til at nedsætte saadanne ekstraordinære Retter. Den Adgang, som Regeringen havde med Hensyn til at anvende ekstraordinære Retter, var dels knyttet til Skiftekommissioner, dernæst til saadanne Tilfælde, hvor en Sag efter sin Beskaffenhed kunde henføres dels under den almindelige borgerlige Ret, dels under en speciel Ret. Her er altsaa et Omraade, hvor formentlig alle kunne være enige om, at her kan man vel neppe undvære disse Retter. Men ellers hed det sig den Gang, at Regeringens Ret til at anvende ekstraordinære Retter udenfor de i danske Ret 1—2 omhandlede Tilfælde bortfaldt for de Sagers Vedkommende, der høre ind under de almindelige Domstoles Omraade. Saa kom Undtagelserne, endda nogle flere. Derimod har det Lovforslag, som den foregaaende Justitsminister forelagde i 1906, en Bestemmelse om at benytte ekstraordinære Retter, og den Adgang er i alt væsentligt den samme, som haves nu, og som den daværende Justitsminister har udøvet i en Række af 7 Aar. Her i denne Lov er det ved Lovbestemmelser udtrykkeligt slaaet fast, hvilken Begrænsning denne Ret har. Det slaas for det første fast, at Rettens Dom altid skal staa under Appel. Det har ogsaa været antaget i Praksis, men her faar det udtrykkelig Lovhjemmel. Det slaas dernæst fast, at disse Retter skulle beklædes af Personer, der egne sig til at udnævnes til Dommere, og endelig, at det som Regel skal være faste Dommere. Det ærede Medlem tror, at det er en Udvidelse af Regeringens Magt, naar det saaledes kun „i Regelen“ skal være faste Dommere. Han synes at staa i den Formening, at efter den nugældende Ret kunne kun faste Dommere udnævnes til at beklæde saadanne ekstraordinære Retter, men det er ganske urigtigt. Det er en Kendsgerning, at den Mand, som den afgaaende Justitsminister har benyttet mest, og man maa vel sige med stort Held, til saadanne Undersøgelser, var, da Ministeren fandt ham, Fuldmægtig og ikke Dommer. Det er altsaa en Fejltagelse, som det ærede Medlem gør sig skyldig i. Men for øvrigt maa jeg udtale min allerhøjeste Grad af Forbavselse over, at det ærede Medlem kan sige, at Retten til at udnævne ekstraordinære Retter, lagt i Haanden paa en Mini-

ster som ham, der vilde have sikret sig denne Ret, vilde have været en forfærdelig Ulykke. Det kan kun have sin Rig-tighed, dersom man maa sige, at saadan, som den afgaaende Justitsminister udøvede den Ret, han havde, var det en forfærdelig Ulykke. Jeg haaber, at det skal blive Genstand for en omhyggelig Undersøgelse, om der skulde foreligge et eneste Tilfælde, hvor man ud fra de Synspunkter, som det høje Ting er tilbøjeligt til at anlægge paa Retsplejen overhovedet, har Grund til at mene, at det er en Ulykke, at denne Ret er bleven benyttet. Saa vidt jeg ved, er det i 14—15 Tilfælde, at Retten til at udnævne saadanne Retter er bleven benyttet i de 7 Aar, i hvilke Justitsminister Alberti beklædte denne Stilling. Vi kende jo nogle af dem. Der har navnlig været Tilfælde, hvor en Fuldmægtig paa et Retskontor havde gjort sig skyldig i meget grove Misbrug af sin Myndighed, og hvor Justitsministeren saa anordnede en ekstraordinær Ret. Hvorfor? Naturligvis, for at der med tilstrækkelig Energi kunde blive skredet ind mod saadanne Misbrug, og det er blevet anerkendt, ikke mindst af den socialdemokratiske Presse, men vel i det hele af den demokratiske Presse, at paa dette Omraade har Justitsminister Albertis Administration haft store Fortjenester. Det er noget, der ikke kan ud-slettes ved de sørgelige Oplysninger, vi nu faa om, hvorledes han har handlet paa andre Omraader. Endvidere er der saadanne Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal om at undersøge Forholdene paa en Optragelsesanstalt. Grunden til, at der da er blevet nedsat en ekstraordinær Ret, er aabenbart den, at der vilde være Anledning til at foretage Undersøgelser i mange Jurisdiktioner. Skulde der ikke nedsættes en saadan Ret, skulde Undersøgelsen have været indledet i den Jurisdiktion, hvor det paagældende Optragelseshjem ligger, men saa skulde der have været affholdt subsidære Forhør i forskellige Jurisdiktioner, Sagen skulde have været behandlet af 10—20—30 Retsbetjente, og det vilde have ført til, at man kun fik meget ufuldstændige Oplysninger. Det kan heller ikke antages, at man her i Tinget er tilbøjelig til at anse det for en Ulykke, at Kommissioner ere benyttede i saadanne Tilfælde. Dernæst er der et Par Tilfælde, hvor Kommissioner ere benyttede til at dømme om Forseelser, som berøre baade borgerlig og gejstlig Ret. Det er et Omraade, hvor man formentlig i alle Tilfælde vil anerkende, at der i Fremtiden er Brug for